

<https://doi.org/10.36818/2071-4653-2025-1-11>

УДК 330.59:[504+330.342.146]

JEL O13, O15, O18, Q20, Q28

І. А. Колодійчук

доктор економічних наук старший науковий співробітник,
провідний науковий співробітник відділу регіональної екологічної
політики та природокористування ДУ «Інститут регіональних
досліджень імені М. І. Долишнього НАН України», м. Львів

e-mail: Ira1166@ukr.net

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5110-3905>

О. М. Юрків

аспірант відділу регіональної екологічної політики та
природокористування ДУ «Інститут регіональних досліджень
імені М. І. Долишнього НАН України», м. Львів

e-mail: oleh.yurkiv@gmail.com

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-1558-1991>

**ВПЛИВ ЕКОЛОГІЧНИХ ЧИННИКІВ НА ЯКІСТЬ ЖИТТЯ НАСЕЛЕННЯ
РЕГІОНІВ: МІЖДИСЦИПЛІНАРНИЙ ПІДХІД**

Аналізуються взаємозв'язки між екологічними чинниками та якістю життя населення регіонів. Акцентовано на важливості екологічної безпеки як основного складника сталого розвитку. Визначено ключові аспекти, які визначають якість життя в контексті екології. Розглянуто основні підходи до оцінювання якості життя. Висвітлено необхідність інтеграції цих підходів для створення ефективної стратегії управління природними ресурсами на регіональному рівні. Запропоновано рекомендації щодо покращення стану екологічної безпеки через стимулювання «зелених» технологій, підвищення екологічної свідомості населення та удосконалення регіональної політики, ураховуючи соціальні та економічні чинники. Підкреслено необхідність інтеграції екологічних чинників у стратегії регіонального розвитку. Пропонується розроблення методології оцінювання якості життя, ураховуючи екологічні фактори; упровадження інструментів екологічної економіки для раціонального використання природних ресурсів; зміцнення соціальної екології через екологічну освіту та громадські ініціативи; удосконалення регіонального планування, ураховуючи екологічні ризики та можливості. Зроблено висновок про необхідність формування цілісної стратегії сталого розвитку для забезпечення гармонійного балансу між екологічними, економічними та соціальними аспектами в умовах змінного глобального середовища.

Ключові слова: якість життя, екологічні фактори, сталий розвиток, екологічна безпека, регіональна політика, соціальна екологія, екологічна економіка, «зелені» технології, екологічна свідомість.

Kolodiychuk I. A., Yurkiv O. M. IMPACT OF ENVIRONMENTAL FACTORS ON THE QUALITY OF LIFE IN REGIONS: AN INTERDISCIPLINARY APPROACH

The article analyzes the links between environmental factors and the quality of life in regions. It emphasizes the importance of environmental security as a fundamental element of sustainable development that directly impacts citizens' well-being. The authors identify the key aspects determining quality of life in the context of ecology, including environmental conditions, the availability of environmentally friendly resources and technologies, pollution levels, and the impact of urbanization. The purpose of the article is to explore the relationship between the quality of life and environmental conditions, taking into account economic, social, and managerial aspects. The analysis is based on an interdisciplinary approach that integrates the principles of ecological economics, social ecology, and regional policy to develop a comprehensive understanding of the mechanisms ensuring sustainable regional development. In this context, ecological economics provides tools for assessing the interaction between economic activities and environmental conditions, social ecology examines the impact of environmental changes on population well-being, and regional policy facilitates the implementation of sustainable development strategies at the local level. The need to integrate these approaches to create an effective regional natural resource management strategy is emphasized. The article proposes recommendations for improving environmental security by promoting green technologies, raising public environmental awareness, and enhancing regional policies considering social and economic factors. The study underlines the need to integrate environmental factors into regional development strategies. The key recommendations include: developing a methodology for assessing the quality of life that incorporates environmental factors; implementing the tools of ecological economics for the rational use of natural resources; strengthening social ecology through environmental education and public initiatives; enhancing regional planning by considering environmental risks and opportunities. The study concludes that forming a comprehensive sustainable development strategy is essential to maintaining a harmonious balance between environmental, economic, and social components in a constantly changing environment. The study emphasizes that sustainable regional development depends on a holistic understanding of the links between the economy, society, and the environment. Only through comprehensive and inclusive approaches can policymakers create resilient and liveable communities. The proposed recommendations can serve as a guideline for future research and policy initiatives in the pursuit of an optimal balance between economic growth, social equity, and environmental protection.

Keywords: *quality of life, environmental factors, sustainable development, environmental safety, regional policy, social ecology, ecological economics, green technologies, environmental awareness.*

Формулювання проблеми. У сучасних умовах погіршення екологічної ситуації та зростання антропогенного навантаження на довкілля екологічні чинники суттєво впливають на якість життя населення регіонів України. Традиційні підходи до оцінювання добробуту переважно орієнтовані на економічні показники, проте вони не враховують вплив змін природного середовища, рівня екологічної безпеки та доступу до екосистемних послуг. Відсутність цілісного підходу до оцінювання якості життя, що поєднував би економічні, соціальні та екологічні аспекти, ускладнює розроблення ефективної регіональної політики та стратегії сталого розвитку.

Проблема посилюється недостатнім урахуванням екологічної економіки, соціальної екології та регіонального управління під час оцінювання рівня життя населення. Взаємозв'язок між природним середовищем, економічною діяльністю та соціальними умовами потребує комплексного аналізу, що дає змогу оцінити вплив екологічних змін на соціально-економічну стабільність регіонів. Відсутність узгодженої методології інтеграції екологічної складової в регіональне планування створює ризики нерівномірного розвитку територій, зниження адаптаційного потенціалу суспільства до екологічних викликів і погіршення стану довкілля.

Розв'язання цієї проблеми вимагає застосування міждисциплінарного підходу, який враховує екологічні, економічні та соціальні чинники у формуванні політики регіонального розвитку. Визначення ключових детермінант якості життя, ураховуючи екологічні умови, дасть змогу розробити більш ефективні стратегії підвищення резильєнтності якості життя населення та забезпечення сталого розвитку регіонів.

Аналіз останніх досліджень. Дослідження вітчизняних і зарубіжних науковців свідчать про дедалі більшу увагу до впливу екологічного середовища на якість життя населення. Наприклад, наукові праці [1; 2; 3] присвячені дослідженню основних екологічних чинників, що впливають на здоров'я та якість життя населення, а також можливостям вирішення відповідних проблем у контексті переходу України до моделі сталого розвитку. Автори розглядають класифікацію екологічних чинників, аналізують спосіб життя та роль здоров'я у визначенні категорії «якість життя».

Наукові праці [4; 5] зосереджені на взаємозв'язку між станом довкілля, соціальними та економічними чинниками, що визначають рівень добробуту та стійкість суспільства до екологічних викликів. У статті [6] роз'яснюють основоположні перспективи екологічної економіки, указуючи що вона залучає «економіку, вбудовану як у реальні, так і обмежені екосистеми, а також у соціально сконструйовані відносини влади». У науковому дослідженні [7] запропоновано методичні положення щодо розроблення регіональних екологічних програм, здійснено оцінювання ефективності фінансово-економічних механізмів реалізації регіональної екологічної політики.

Незважаючи на значні досягнення в цій сфері, залишається відкритим питання щодо розроблення комплексного підходу до оцінювання якості життя, ураховуючи екологічні чинники, та пошуку ефективних управлінських рішень для регулювання цих чинників.

Метою статті є дослідження взаємозв'язку між якістю життя населення та екологічним середовищем, ураховуючи економічні, соціальні та управлінські аспекти. Аналіз ґрунтується на міждисциплінарному підході, що поєднує принципи екологічної економіки, соціальної екології та регіональної політики для формування комплексного уявлення про механізми забезпечення сталого розвитку регіонів.

Для досягнення поставленої мети вирішувалися такі завдання: провести теоретичний аналіз сучасних наукових підходів до визначення якості життя населення, ураховуючи екологічні чинники; дослідити взаємозв'язок між екологічною економікою, соціальною екологією та регіональною політикою як ключовими складовими сталого розвитку; розробити рекомендації щодо інтеграції екологічної складової у стратегії регіонального розвитку для зміцнення резильєнтності якості життя населення та забезпечення збалансованого соціально-економічного зростання.

Основні результати дослідження. Резильєнтність якості життя населення тісно пов'язана з екологічним середовищем, що охоплює як об'єктивні (фізичні, кліматичні, природні характеристики території), так і суб'єктивні (сприйняття екологічної безпеки, рівень екологічної свідомості) детермінанти умов життя та діяльності населення [8]. Забезпечення сприятливого екологічного середовища не лише сприяє підвищенню стійкості суспільства до зовнішніх викликів, але й покращує загальний добробут населення. Водночас ефективне управління природними ресурсами та зменшення негативного впливу людської діяльності на довкілля є ключовими передумовами сталого розвитку регіону та його здатності адаптуватися до змінних умов.

Наукові підходи до оцінювання впливу екологічного середовища на якість життя населення регіону базуються на міждисциплінарному аналізі, що поєднує екологічну економіку¹, соціальну екологію² та регіональну політику³ (табл. 1).

¹ Екологічна економіка – це міждисциплінарна галузь економічної науки, яка вивчає взаємозв'язок між економічними системами та природним середовищем, з акцентом на збереження природних ресурсів і сталий розвиток. Вона прагне поєднати економічну ефективність із екологічною стабільністю, розглядаючи економіку як підсистему більш широкої екосистеми Землі.

² Соціальна екологія – це міждисциплінарна наука, що досліджує взаємозв'язки між суспільством і природним середовищем, акцентуючи увагу на соціальних аспектах екологічних проблем

³ Регіональна політика – це система заходів, спрямованих на забезпечення збалансованого розвитку територій, підвищення конкурентоспроможності регіонів і зменшення соціально-економічних диспропорцій між ними.

Таблиця 1

Підходи до визначення якості життя населення в регіоні крізь призму екологічної економіки, соціальної екології та регіональної політики

Параметри	Екологічна економіка	Соціальна екологія	Регіональна політика
1	2	3	4
Підхід	Оцінювання взаємодії економічної діяльності та природних ресурсів. Збереження ресурсів для сталого розвитку	Вивчення взаємозв'язку між соціальними, економічними та екологічними чинниками. Аналіз впливу екології на суспільство	Формулювання та реалізація політики сталого розвитку на місцевому рівні, ураховуючи екологічні та соціальні аспекти
Сутність	Зосередження на економічній ефективності використання природних ресурсів, збереженні екосистем і зменшенні забруднення	Вивчення впливу екологічних змін на різні соціальні групи, забезпечення соціальної справедливості та рівних можливостей	Визначення та реалізація стратегій регіонального розвитку для покращення якості життя через стале використання ресурсів
Практичне застосування	Створення механізмів економічного управління ресурсами, таких як ринкові інструменти для сталого розвитку	Підтримка громад, створення умов для соціальної інтеграції та підтримки вразливих груп, заохочення екологічно чистих ініціатив	Реалізація місцевих ініціатив для зменшення екологічних ризиків, підтримка зелених технологій та сталого розвитку

Джерело: складено авторами.

Екологічна економіка зосереджена на взаємозв'язку економічної діяльності та використання природних ресурсів, ураховуючи їхню обмеженість і необхідність збереження для майбутніх поколінь. Вона допомагає оцінити, як зміни в навколишньому природному середовищі, такі як забруднення або деградація екосистем, можуть негативно вплинути на економічний стан і добробут людей, а також підкреслює, що економічне зростання не може бути безмежним у світі з обмеженими ресурсами, оскільки природа є джерелом ресурсів для економіки та поглинає відходи, утворені внаслідок економічної діяльності. Основна ідея екологічної економіки полягає в тому, що безперервне зростання споживання енергії та матеріалів призводить до виснаження природних ресурсів і деградації екосистем. Тому необхідно перейти від кількісного зростання до якісного розвитку, який забезпечує задоволення потреб людства без збільшення використання ресурсів. У контексті оцінювання якості життя населення в регіоні екологічна економіка пропонує підхід, що враховує не лише економічні показники, але й екологічні та соціальні аспекти. Це означає, що добробут населення оцінюють, ураховуючи стан навколишнього середовища, доступ до екологічних послуг і рівень екологічної безпеки. Такий підхід дає змогу забезпечити стале та справедливе покращення якості життя, зберігаючи природні ресурси для майбутніх поколінь.

Отже, підхід екологічної економіки до визначення якості життя населення в регіоні зосереджений на врахуванні не лише матеріальних благ та економічного зростання, а й екологічних умов, здоров'я населення, доступу до природних ресурсів та екосистемних послуг. Сучасні наукові розробки в цій сфері наголошують на важливості інтеграції екологічних чинників у розрахунки економічної ефективності, а також на необхідності оцінювання

довгострокових наслідків економічної діяльності для екосистем і здоров'я населення. Підхід екологічної економіки опирається на концепцію сталого розвитку, що передбачає збалансований розвиток економіки, який не перевищує відновлювальні можливості екосистем і дає змогу покращувати якість життя людей без шкоди для майбутніх поколінь.

Крім того, цей підхід вимагає розгляду різних форм цінності, зокрема екологічної та соціальної, під час оцінювання результатів економічної діяльності. Урахування таких аспектів, як рівень забруднення довкілля, доступність чистої води та повітря, охорона здоров'я та освіта, є необхідними елементами визначення якості життя населення в контексті екологічної економіки. Наукові розробки в цій галузі передбачають новітні методи оцінювання вартості екосистемних послуг, які можуть бути використані для формулювання політик, що забезпечують сталий розвиток на регіональному рівні.

Соціальна екологія аналізує, як екологічні проблеми впливають на соціальну структуру суспільства, вивчає, як різні соціальні групи, зокрема найбільш уразливі, переживають наслідки екологічних змін, розглядає вплив людської діяльності на навколишнє природне середовище та пропонує способи гармонізації цих взаємодій для забезпечення стійкого розвитку. Основний підхід соціальної екології ґрунтується на розумінні того, що екологічні проблеми мають не лише природний, а й соціальний характер, оскільки вони спричинені суспільними моделями споживання, економічними системами та культурними традиціями. Сутність соціальної екології полягає в дослідженні того, як соціальні структури, політика, економіка та культура впливають на довкілля. Вона наголошує на необхідності системного підходу до вирішення екологічних проблем, який враховує як природні, так і соціальні чинники. Наукові дослідження в цій сфері

спрямовані на пошук способів мінімізації негативного впливу людини на навколишнє середовище через екологічну освіту, політику сталого розвитку та впровадження екологічно дружніх технологій. Підхід до визначення якості життя населення в регіоні крізь призму соціальної екології передбачає оцінювання не лише економічних показників, а й рівня екологічної безпеки, доступу до чистого повітря, води, зелених зон, рівня шумового та хімічного забруднення, а також впливу урбанізації на фізичне та психічне здоров'я людей. Такий підхід передбачає створення соціально-екологічних моделей розвитку регіонів, які базуються на принципах сталого використання природних ресурсів, соціальної рівності та екологічної справедливості. Усе це дає змогу формувати комфортне середовище для життя, зменшуючи негативний вплив людської діяльності на довкілля та водночас покращуючи соціальні умови.

Сутність регіональної політики полягає у створенні умов для сталого розвитку всіх територій, забезпеченні ефективного використання ресурсів і зміцненні соціально-економічної стабільності. Вона враховує фактори децентралізації, міжрегіонального співробітництва та інтеграції регіональних стратегій у загальнонаціональну політику. Регіональна політика спрямована не лише на подолання відставання окремих територій, а й на посилення їхньої ролі у формуванні загального економічного потенціалу країни. Вона охоплює механізми державного управління, інструменти фінансової підтримки та стратегічне планування розвитку окремих регіонів, ураховуючи їхні особливості, потенціал і виклики. Важливою частиною регіональної політики є впровадження екологічних ініціатив на місцевому рівні, які можуть мінімізувати негативний вплив на навколишнє середовище та зменшити соціальну нерівність. Це створює сприятливі умови для покращення якості життя людей, оскільки забезпечує баланс між економічними, соціальними та екологічними потребами.

Підхід до визначення якості життя населення в регіоні крізь призму регіональної політики ґрунтується на комплексному аналізі економічних, соціальних та екологічних показників (зокрема рівня доходів, доступності освітніх і медичних послуг, стану інфраструктури, екологічної ситуації та можливостей для професійного розвитку). Сучасні наукові розробки у сфері регіональної політики орієнтовані на розроблення інноваційних підходів до просторового розвитку, цифровізації управлінських процесів, використання штучного інтелекту для прогнозування економічних трендів і впровадження принципів «розумного регіону»⁴. Ефективна

регіональна політика сприяє підвищенню рівня життя населення, створенню сприятливого інвестиційного клімату, розвитку людського капіталу та забезпеченню сталого економічного зростання. Вона передбачає поєднання державного регулювання та ініціатив місцевого самоврядування, що дає змогу враховувати особливості кожного регіону та забезпечувати його гармонійний розвиток.

Отже, поєднання цих трьох напрямів дає змогу створити інтегрований підхід до розв'язання проблем, що виникають через негативні екологічні зміни, одночасно сприяючи покращенню життєвих умов населення. Екологічна економіка надає економічні обґрунтування для збереження ресурсів, соціальна екологія показує, як ці зміни впливають на соціальну стабільність, а регіональна політика забезпечує механізми для ефективного управління і впровадження змін на місцевому рівні. У результаті з'являється можливість для сталого розвитку, де люди можуть жити в екологічно чистому середовищі, мати доступ до необхідних ресурсів і соціальних благ. В екологічній парадигмі сталого розвитку якість життя є інтегральним показником, що відображає рівень задоволення базових потреб населення в екологічно безпечному середовищі.

Екологічні детермінанти якості життя населення регіону охоплюють широкий спектр природних чинників, які впливають на соціально-економічний розвиток території, добробут населення та ефективність використання людського капіталу.

Формування ефективної екологічної політики передбачає врахування комплексного впливу екологічних детермінант на соціально-економічний розвиток регіону. Одним з головних викликів є зниження негативного впливу забруднення довкілля на здоров'я населення, що безпосередньо позначається на рівні захворюваності, тривалості життя та витратах на охорону здоров'я. Важливим аспектом є екологічна міграція, оскільки несприятливі природні умови змушують населення змінювати місце проживання, що призводить до диспропорцій у розподілі трудових ресурсів, нерівномірного економічного розвитку та збільшення соціальної напруженості. Крім того, екологічні детермінанти відіграють важливу роль у формуванні ринку

економічного зростання. Основою розумного регіону є ефективне використання великих даних, штучного інтелекту, Інтернету речей та хмарних технологій для оптимізації функціонування транспорту, енергетики, комунальних послуг та охорони здоров'я. У такій моделі управління особлива увага приділяється цифровій трансформації державного управління, що забезпечує відкритість, доступність і швидкість надання послуг. Важливим аспектом є також сталий розвиток, який передбачає екологічну безпеку, збереження природних ресурсів і застосування енергоефективних технологій. Дефініція поняття «розумний регіон» і його принципів базуються на сучасних наукових розробках у сфері урбаністики, регіонального розвитку та цифрових технологій.

⁴ «Розумний регіон» – це концепція розвитку територій, що базується на використанні сучасних цифрових технологій, інноваційного управління та принципів сталого розвитку для підвищення якості життя населення, ефективного використання ресурсів і забезпечення

нерухомості, впливаючи на його динаміку, цінову політику та інвестиційну привабливість регіонів, а також визначають регуляторну політику у сфері будівництва та землекористування (запровадження екологічних стандартів, вимог до енергоефективності та збереження природного середовища впливає на формування ринку «зеленого» житла, орієнтованого на мінімізацію впливу на екосистеми).

Для забезпечення сталого розвитку необхідне впровадження ефективних механізмів управління природними ресурсами, зокрема стимулювання інвестицій в екологічні технології, перехід до циркулярної економіки, розвиток «зеленого» бізнесу та екологічної модернізації виробництва. У цьому контексті важливим є застосування фінансово-економічних інструментів, таких як податкові стимули для екологічно чистих підприємств, упровадження екологічних платежів, механізмів «забруднювач платить» тощо.

Розвиток екологічної культури та підвищення рівня екологічної свідомості населення сприяє ефективнішому використанню природних ресурсів, зменшенню рівня забруднення та підтримці екосистемного балансу. Важливу роль відіграє співпраця держави, бізнесу та громадськості у впровадженні стратегій з адаптації до змін клімату, розвитку екологічної інфраструктури та формуванні сталої урбаністики. Отже, екологічні детермінанти якості життя населення регіону не лише впливають на фізичне та соціально-економічне благополуччя, а й визначають стратегічні пріоритети розвитку регіональних економік у довгостроковій перспективі.

У контексті стратегічного планування регіонального розвитку необхідно враховувати довгострокові наслідки екологічних змін, що впливають на економічну активність, рівень зайнятості та соціальну стабільність. Упровадження ефективної екологічної політики потребує розроблення індикаторів оцінювання якості довкілля та інтеграції їх у системи моніторингу регіонального розвитку. Для цього необхідно створювати сучасні інформаційно-аналітичні платформи, що поєднують дані про стан атмосфери, водних і земельних ресурсів, рівень техногенного навантаження та демографічні зміни.

Значну роль у зниженні негативного впливу екологічних детермінант відіграє розвиток інноваційних технологій, спрямованих на підвищення енергоефективності, скорочення викидів парникових газів, оптимізацію промислових процесів і перехід до альтернативних джерел енергії. Використання штучного інтелекту та великих даних у прогнозуванні екологічних ризиків дає змогу підвищити ефективність прийняття управлінських рішень. Водночас необхідно забезпечити інтеграцію принципів екологічної безпеки в бізнес-моделі підприємств шляхом запровадження систем екологічного менеджменту, стандартів сталого

розвитку та механізмів корпоративної соціальної відповідальності.

Висновки. Отже, досліджено взаємозв'язок між якістю життя населення та екологічним середовищем, ураховуючи економічні, соціальні та управлінські аспекти. Аналіз показав, що традиційні підходи до оцінювання рівня добробуту, які орієнтуються переважно на економічні показники, є недостатніми для забезпечення сталого розвитку регіонів. Необхідним є комплексний підхід, що інтегрує екологічну економіку, соціальну екологію та регіональну політику.

Результати дослідження підтверджують, що якість життя населення значною мірою залежить від екологічної безпеки, доступу до екосистемних послуг та ефективності використання природних ресурсів. У цьому контексті екологічна економіка дає змогу оцінити взаємозв'язок між економічною діяльністю та станом довкілля, соціальна екологія допомагає зрозуміти вплив екологічних змін на добробут населення, а регіональна політика сприяє впровадженню стратегій сталого розвитку на місцевому рівні.

Запропоновано рекомендації щодо інтеграції екологічної складової у стратегії регіонального розвитку, зокрема:

- розробити методологію оцінювання якості життя, ураховуючи екологічні чинники;
- упроваджувати інструменти екологічної економіки для раціонального використання природних ресурсів;
- посилювати соціальну екологію через екологічну освіту та громадські ініціативи;
- удосконалювати регіональне планування, ураховуючи екологічні ризики та можливості.

Отже, забезпечення резильєнтності якості життя населення в умовах екологічних викликів потребує міждисциплінарного підходу та комплексної державної політики, спрямованої на гармонізацію економічного розвитку, соціального благополуччя та збереження довкілля.

Список використаних джерел

1. Афанасьєва О. О., Мальчикова Д. С. Аналіз екологічних факторів та їх впливу на здоров'я та якість життя населення. *Актуальні проблеми країнознавчої науки*: сайт. 06.11.2016. URL: <https://surl.li/sipjjk>
2. Загорський В. С. *Концептуальні основи формування системи управління сталим розвитком еколого-економічних систем*: монографія. Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2018. 336 с.
3. Пальчук О. І. Якість життя населення: грані проблем у фокусі перетворень. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2018. Вип. 21. С. 96-102. URL: <http://global-national.in.ua/archive/21-2018/20.pdf>
4. Вовк В. І. *Екологічна економіка – від доктрини до політики*. 2004. URL: https://www.sd4ua.org/wp-content/uploads/2015/02/vovk_v.pdf

5. Rees W. E. Ecological economics for humanity's plague phase. *Ecological economics*. 2020. Vol. 169. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.ecolecon.2019.106519>

6. Haddad B. M., Solomon B. D. Ecological economics as the science of sustainability and transformation: Integrating entropy, sustainable scale, and justice. *PLOS Sustainability and Transformation*: Website. 22.02.2024. DOI: <https://doi.org/10.1371/journal.pstr.0000098>

7. Кравців В. С. *Регіональна екологічна політика в Україні (теорія формування, методи реалізації)*. Львів, 2007. 336 с.

8. Васильців Т. Г., Мульска О. П. *Оцінювання соціального та екологічного середовища якості життя населення регіону*. Львів: ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долишнього НАН України», 2021. 47 с. (Серія «Проблеми регіонального розвитку»). URL: <http://ird.gov.ua/irdp/p20210041.pdf>

References

1. Afanasyeva, O. O., & Malchikova, D. S. (2016, Nov 06). Analiz ekolohichnykh faktoriv ta yikh vplyvu na zdorov'ya ta yakist' zhyttya naselennya [Analysis of environmental factors and their impact on the health and quality of life of the population]. *Current problems of regional studies*: Website. Retrieved from <https://surl.li/sipjjk> [in Ukrainian].

2. Zahorsky, V. S. (2018). *Kontseptual'ni osnovy formuvannya systemy upravlinnya stalym rozvytkom ekoloho-ekonomichnykh system* [Conceptual foundations of the formation of a management system for sustainable development of ecological and economic systems]. Lviv: Lviv Regional Institute of Public Administration of the National Academy of Public Administration under the President of Ukraine. [in Ukrainian].

3. Palchuk, O. I. (2018). Yakist' zhyttya naselennya: hrani problem u fokusi peretvoren' [Quality of life of the population: the faces of problems in the focus of transformation]. *Hlobal'ni ta natsional'ni*

problemy ekonomiky – Global and national problems of economics, 21, 96-102. [in Ukrainian].

4. Vovk, V. I. (2004). *Ekolohichna ekonomika – vid doktryny do polityky* [Ecological economics – from doctrine to policy]. Retrieved from https://www.sd4ua.org/wp-content/uploads/2015/02/vovk_v.pdf [in Ukrainian].

5. Rees, W. E. (2020). Ecological economics for humanity's plague phase. *Ecological economics*, 169. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.ecolecon.2019.106519>

6. Haddad, B. M., & Solomon, B. D. (2024, Feb 22). Ecological economics as the science of sustainability and transformation: Integrating entropy, sustainable scale, and justice. *PLOS Sustainability and Transformation*: Website. DOI: <https://doi.org/10.1371/journal.pstr.0000098>

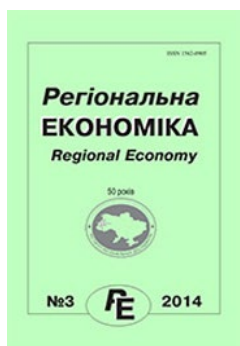
7. Kravtsiv, V. S. (2007). *Rehional'na ekolohichna polityka v Ukrayini (teoriya formuvannya, metody realizatsiyi)* [Regional Environmental Policy in Ukraine (theory of formation, methods of implementation)]. Lviv: Dolishniy Institute of Regional Research of NAS of Ukraine. [in Ukrainian].

8. Vasylytsiv, T. H., & Mulska, O. P. (2021). Otsynuvannya sotsial'noho ta ekolohichnoho seredovyscha yakosti zhyttya naselennya rehionu [Assessment of the social and ecological environment of the quality of life of the population of the region]. Lviv: Dolishniy Institute of Regional Research of NAS of Ukraine. Retrieved from <http://ird.gov.ua/irdp/p20210041.pdf> [in Ukrainian].

Стаття підготовлена в межах наукової теми № II-02-25 «Домінанти соціально-економічного структуроутворення резилієнтності якості життя населення в регіонах України в умовах зовнішніх загроз» (у межах комплексного проєкту «Домінанти структуроутворення резилієнтності якості життя населення України в умовах зовнішніх загроз»).

Надійшло 10.03.2025 р.

Науково-практичний журнал «РЕГІОНАЛЬНА ЕКОНОМІКА»

Науково-практичний журнал «Регіональна економіка» – це фахове науково-практичне видання, у якому висвітлюються такі теоретичні та прикладні питання: формування і реалізація державної регіональної політики в Україні, проблеми соціально-економічного життя регіонів, їх територіального розвитку, природокористування та екологічної безпеки, соціальної політики, транскордонного співробітництва, розвитку сільських територій, інвестиційно-інноваційної політики, фінансів і банківської справи.

Журнал «Регіональна економіка» включений до Переліку наукових фахових видань України (Наказ МОН України від 7.10.2015 р. №1021).

Журнал включено до міжнародної наукометричної бази **Index Copernicus**, Польща – з 2012 року.

Сайт журналу: www.re.gov.ua